

עפ"ת 24035/06/15 - מור משה זנו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 24035-06-15 זנו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 11200868179

בפני	כבוד השופט אמיר טובי
המערער	מור משה זנו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

בפניי ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופט ש' בנג'ו) מיום 1.6.15 בגדרו גזר על המערער קנס בסך 1,500 ₪, פסילה בפועל מלהחזיק או להוציא רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים ופסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

כתב האישום שהוגש כנגד המערער ייחס לו עבירה של עקיפה תוך חציית קו הפרדה רציף, בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בית משפט השלום הרשיע את הנאשם בהעדר לאחר שזה לא התייצב לדיון הגם שזומן כדין.

בהודעת הערעור ביקש המערער להתחשב בו וכן להתחשב במצבה של אמו שנתונה במצב נפשי קשה, תוך שציין שלמד את הלקח וכי הוא יפיק את המסקנות המתבקשות ממעשיו. בדיון שהתקיים בפניי הוסיף המערער כי הוא היחיד במשפחה המחזיק רישיון נהיגה וכי הוא עוזר לאמו שסובלת מבעיות רפואיות וזקוק לרכב לצורך המשך עזרה זו.

המשיבה ביקשה לדחות את הערעור תוך שצינה כי המערער מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2009 וכי לחובתו הרשעה קודמת בגין שימוש בטלפון בזמן נהיגה. בהתייחס לעבירה נשוא הדיון, טענה המשיבה כי מדובר בעבירה חמורה ומסוכנת, שהעונש שהוטל בגינה על ידי בית משפט קמא אינו מצדיק התערבות.

לאחר שבחנתי טענות הצדדים, מצאתי כי דין הערעור להידחות.

העבירה בה הורשע המערער הינה חמורה ומסוכנת, בייחוד כאשר מדובר בעקיפה של שני רכבים על פס לבן רציף. העונש שהוטל על ידי בית משפט קמא אינו חמור ווודאי שאינו מצדיק התערבות מצד ערכאת הערעור (ראו לצורך ההשוואה רע"פ 2089/12 **סינאי נ' מדינת ישראל** (14.3.2012)). כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש שנגזר על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים בהם סטתה הערכאה הדיונית באורח קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות או כאשר מדובר בטעות של ממש שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא (ראו ע"פ 9097/05 **מדינת ישראל נ' ורשילבסקי** (3.7.2006); ע"פ 1323/08 **מדינת ישראל נ' פלוני** (29.10.2008) וע"פ 2848/14 **סיגר נ' מדינת ישראל** (12.11.2014)). בענייננו לא מתקיימות אותן נסיבות חריגות המצדיקות התערבות ערכאת הערעור בעונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית.

אני רואה להוסיף כי על אף טענות המערער בנוגע למצבה הרפואי של אמו המחייב הסעות לקבלת טיפולים רפואיים, לא הוצג כל תיעוד שיתמוך בטענות אלו. אין די בהעלאת טענה בעלמא. שומה היה על המערער, באם רצונו שבית המשפט יתחשב בנסיבותיו, להציג תיעוד המצדיק התחשבות מיוחדת מעין זו.

בכל מקרה, משלא חרג בית משפט קמא ממדיניות הענישה הנוהגת, אין הצדקה לקבלת הערעור.

לפיכך, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ה, 02 יולי 2015, בהעדר הצדדים.